

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 179 - Sự sửa soạn để chôn xác Đức Chúa Jêsus Christ.

Phần 4- Sự mẫu nhiệm của thịt chiên con được dùng trong lễ Vượt qua của Đức Giê-hô-va.

Ma-thi-ơ 26:1-13: Và, Đức Chúa Jêsus đã phán những lời ấy xong rồi, thì phán cùng môn đồ rằng: Các người biết rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt qua, và Con người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây thập tự. Bấy giờ các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân nhóm lại trong tòa thầy cả thượng phẩm tên là Cai-phe; và bàn với nhau dùng mưu chước gì để bắt Đức Chúa Jêsus mà giết. Song họ nói rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong dân chúng sanh ra điều xào xạc chằng. Khi Đức Chúa Jêsus ở làng Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn là người phung, có một người đàn bà cầm cái chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm quý giá lắm, đến gần mà đổ trên đầu Ngài đang khi ngồi ăn. Môn đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như vậy? Dầu này có thể bán được nhiều tiền và lấy mà thí cho kẻ nghèo nàn. Đức Chúa Jêsus biết điều đó, bèn phán cùng môn đồ rằng: Sao các người làm khó cho người đàn bà đó? Người đã làm việc tốt cho ta; vì các người thường có kẻ nghèo ở cùng mình, song sẽ không có ta ở cùng luôn luôn. Người đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa soạn chôn xác ta đó. Quả thật, ta nói cùng các người, khắp cả thế gian, hễ nơi nào Tin Lành này được giảng ra, thì cũng thuật lại việc người ấy đã làm để nhớ đến người.

Tiếp theo các bài trước, chúng ta tiếp tục suy gẫm những sự mẫu nhiệm thuộc về Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va tại xứ Ê-díp-tô, mà dân Y-sơ-ra-ên phải vâng giữ và làm theo trái các đời, vì là một kỷ niệm của Đức Giê-hô-va.

Để dân Y-sơ-ra-ên có sức lực mà rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va đã phán trước cho Môi-se để truyền lại cho dân Y-sơ-ra-ên chuẩn bị lương thực cho mình từ ngày mùng mười của tháng Giêng, cùng thời gian mà dân Y-sơ-ra-ên sẽ phải giết con sinh tế dùng cho Lễ Vượt Qua đó và những thứ mà dân Y-sơ-ra-ên sẽ phải ăn cùng với thịt của con sinh tế đó cũng như các nguyên tắc mà dân Y-sơ-ra-ên phải thực hành khi ăn Lễ Vượt Qua này, vì tất cả mọi sự được chép trong các sách trong Kinh-Thánh (trong đó có các sách của Môi-se) đều làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ, sẽ phải được ứng nghiệm, như Đức Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài:

Lu-ca 24:44-45: Đoạn, Ngài phán rằng: Ấy đó là điều mà khi ta còn ở với các người, ta bảo các người rằng mọi sự đã chép về ta trong luật pháp Môi-se, các sách tiên tri, cùng các Thi Thiên phải được ứng nghiệm. Bấy giờ Ngài mở trí cho môn đồ được hiểu Kinh Thánh.

Chữ **ứng nghiệm** chép trong câu 45 trên, đó là chữ πληροόω - pleroo, số 4137 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *làm cho được đầy đủ, đầy tràn; làm cho xứng đáng đúng với chân giá trị; làm cho được truyền bá ra khắp muôn nơi, làm cho có tác dụng, làm cho có uy thế; trả xong món nợ, làm trọn công việc được giao; chuộc lại vật bị mất; làm cho tin cậy, làm cho thỏa mãn; chứng minh đầy đủ; đạt được mục đích, hoàn thành cách trọn vẹn; làm cho được hoàn hảo và được giảng ra cách đầy đủ; cung cấp đầy đủ các nhu cầu.*

Xuất Ê-díp-tô ký 12:1-20: Tại xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se và A-rôn rằng: Tháng này định làm tháng đầu cho các người, tức là tháng giêng trong quanh năm. Hãy nói cho toàn hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng: Đến ngày mùng mười tháng này, mỗi gia trưởng tùy theo nhà mình phải bắt một con chiên con. Nếu nhà ít người quá ăn không hết một chiên con, hãy chung cùng người rất lân cận mình, tùy theo số người; và hãy tính cho mỗi chiên con tùy sức người ăn hết. Các người hãy bắt hoặc trong bầy chiên, hoặc trong bầy dê, chiên con đực hay là dê con đực, tuổi giáp niên, chẳng thì vít chi, đoạn để dành cho đến ngày mười bốn tháng này; rồi cả hội chúng Y-sơ-ra-ên sẽ giết nó, vào lối chiều tối. Họ sẽ lấy huyết đem bôi trên hai cây cột và mày cửa của nhà nào ăn thịt chiên con đó. Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lông. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hổi hỏ; ấy là lễ Vượt-qua của Đức Giê-hô-va. Đêm đó ta sẽ đi qua xứ Ê-díp-tô, hành hại mọi con đầu lòng xứ Ê-díp-tô, từ người ta cho đến súc vật; ta sẽ xét đoán các thần của xứ Ê-díp-tô; ta là Đức Giê-hô-va. Huyết bôi trên nhà các người ở, sẽ dùng làm dấu hiệu; khi ta hành hại xứ Ê-díp-tô, thấy huyết đó, thì sẽ vượt qua, chẳng có tai nạn hủy diệt các người. Các người hãy ghi ngày đó làm kỷ niệm; trái các đời hãy giữ làm một lễ cho Đức Giê-hô-va, tức là một lễ lập ra đời đời. Trong bảy ngày phải ăn bánh không

men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên. Ngày thứ nhất, sẽ có một sự nhóm hiệp thánh; qua ngày thứ bảy các người cũng sẽ có một sự nhóm hiệp thánh nữa. Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi. Vậy, các người hãy giữ lễ bánh không men, vì chính ngày đó ta rút quân đội các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trải các đời phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời. Ngày mười bốn tháng giêng, chiều lại, các người sẽ ăn bánh không men cho đến chiều ngày hai mươi mốt tháng đó. Trong bảy ngày không nên còn thấy men tại nhà các người; vì bất luận người ngoại bang hay là người bản xứ, hễ ai ăn bánh có men sẽ bị truất khỏi hội chúng Y-sơ-ra-ên. Chớ nên ăn bánh có men; khắp nơi các người ở đều phải ăn bánh không men.

Chữ kỷ niệm được chép trong câu 14 trên, đó là chữ זִכְרוֹן - zikrown, số 2146 ra từ chữ זָכַר - zakar, số 2142 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *để nhớ, làm cho nhớ trong tâm trí, để nghĩ đến, khiến cho được nhắc đến, làm cho nhớ lại, sự nhớ đến, nhắc đến, nói đến, đề cập đến, chú ý tới, lưu tâm đến.*

Bất cứ một mạng lệnh nào mà Đức Giê-hô-va đã phán thì dân sự của Đức Chúa Trời phải ghi nhớ và làm theo đúng với mục đích mà Ngài đã phán ra, nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã không lấy những sự đó làm nghiêm trọng cho mình, vì thế cho nên họ đã không nhận được sức lực để trở nên một dân thánh, một nước thầy tế lễ cho Đức Giê-hô-va và như vậy, ý chỉ của Đức Giê-hô-va về kế hoạch cứu chuộc loài người thông qua dân Y-sơ-ra-ên đã bị hãm ép bởi sự cứng lòng và cố chấp của dân Y-sơ-ra-ên. Để kế hoạch cứu chuộc loài người được hoàn thành, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã quyết định sai Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ đến thế gian này để làm cho Luật pháp và các lời tiên tri của Ngài được vững lập và làm cho ứng nghiệm. Sự sai Con một của mình vào thế gian này chính là sự mà Lời Chúa đã chép là: **Ngài bèn dùng chính cánh tay mình đem sự cứu rỗi đến; lấy sự công bình mình mà nâng đỡ** (nguyên văn chép là *duy trì liên tục*).

Kế hoạch cứu chuộc loài người được hoàn thành bởi quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mưu luận Chiên con không tỳ vết được dùng cho Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va là bóng, còn hình chính là Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời. Kế hoạch cứu chuộc của Giê-hô-va Đức Chúa Trời dành cho loài người tập chung vào giá cứu chuộc mà giá cứu chuộc đó là sự sống sự sống của loài người này đã được Đức Giê-hô-va thi hành trước hết qua việc Áp-ra-ham dâng con một yêu dấu mình cho Đức Giê-hô-va và chính Đức Giê-hô-va đã cứu chuộc con một của Áp-ra-ham bằng một con chiên đực do chính Đức Giê-hô-va sửa soạn cho. Tại nơi mà Áp-ra-ham dâng Y-sác, con một mình làm của lễ thiêu cho Đức Giê-hô-va cũng chính là nơi mà sau này, thành Giê-ru-sa-lem được xây dựng và là nơi đền thờ mà vua Sa-lô-môn đã xây lên cho Đức Giê-hô-va và cũng tại nơi đền thờ đó, các thầy tế lễ cả của thành Giê-ru-sa-lem đã lập mưu kế để bắt và giết Đức Chúa Jêsus Christ - Chiên con của Đức Chúa Trời chí cao.

Sáng thế ký 22:9-14: **Họ đến chốn Đức Chúa Trời đã phán dạy; tại đó, Áp-ra-ham lập bàn thờ, chất củi lên, trói Y-sác con mình lại, để lên đống củi trên bàn thờ. Áp-ra-ham bèn giơ tay ra cầm lấy dao đặng giết con mình. Thiên sứ của Đức Giê-hô-va từ trên trời kêu xuống mà rằng: Hỡi Áp-ra-ham, Áp-ra-ham! Người thưa rằng: Có tôi đây. Thiên sứ phán rằng: Đừng tra tay vào mình con trẻ và chớ làm chi hại đến nó; vì bây giờ ta biết rằng người thật kính sợ Đức Chúa Trời, bởi cơ không tiếc với ta con người, tức con một người. Áp-ra-ham nhượng mắt lên, xem thấy sau lưng một con chiên đực, sừng mắc trong bụi cây, bèn bắt con chiên đực đó dâng làm của lễ thiêu thay cho con mình. Áp-ra-ham gọi chỗ đó là Giê-hô-va Di-rê. Bởi cơ ấy, ngày nay có tục ngữ rằng: Trên núi của Đức Giê-hô-va sẽ có sắm sẵn.**

Các thầy tế lễ trong dân Y-sơ-ra-ên đã không tôn trọng các mạng lệnh của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, nên tuyển dân của Đức Chúa Trời đã trở nên như không có người chăn, bị lằm lạp trên các núi, đi từ núi qua gò, quên chỗ mình an nghỉ, vậy nên Đức Giê-hô-va đã sai Con một của Ngài vào thế gian này để cứu chuộc loài người, là loài mà Đức Giê-hô-va đã phán là chiên của Ngài. (Ê-xê-chi-ên 34:31)

Ma-thi-ơ 5:17-19: **Các người đừng tưởng ta đến đặng phá luật pháp hay là lời tiên tri; ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn.** Vì ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong

nước thiên đàng.

Chúng ta cùng nhau thi hành chức vụ mà Đức Chúa Jêsus Christ đã giao phó cho, là làm cho Lời của Đức Chúa Trời được vững lập theo sự tỏ ra của Đức Thánh-Linh, là Thần Lễ thật.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:8-11: **Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hồi hải; ấy là lễ Vượt-qua của Đức Giê-hô-va.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ⁸And they shall eat^{H398} the flesh^{H1320} in that night^{H3915}, roast^{H6748} with fire^{H784}, and unleavened^{H4682} bread; and with bitter^{H4844} herbs they shall eat^{H398} it. ⁹Eat^{H398} not of it raw^{H4995}, nor sodden^{H1310} at all with water^{H4325}, but roast^{H6748} with fire^{H784}; his head^{H7218} with his legs^{H3767}, and with the purtenance^{H7130} thereof. ¹⁰And ye shall let nothing^{H3808} of it remain^{H3498} until^{H5704} the morning^{H1242}; and that which remaineth^{H3498} of it until^{H5704} the morning^{H1242} ye shall burn^{H8313} with fire^{H784}. ¹¹And thus^{H3602} shall ye eat^{H398} it; with your loins^{H4975} girded^{H2296}, your shoes^{H5275} on your feet^{H7272}, and your staff^{H4731} in your hand^{H3027}; and ye shall eat^{H398} it in haste^{H2649}: it is the LORD'S^{H3068} passover^{H6453}.

Chữ **ăn** chép trong Xuất Ê-díp-tô ký đoạn 12 câu 8 trên, đó là chữ אָכַל - akal, số 0398 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng, đọc ngấu nghiến, nhìn chòng chọc, nhìn như nuốt lấy, để phá hủy, để làm mất hiệu lực của xác thịt;*

Chữ mà bản tiếng Việt dịch là **quay** trong câu 8 trên, đó là chữ צָלַיִם - tsaliy, số 6748 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *nướng trên lửa, quay trên lửa.*

Chữ **đầu** chép trong câu 9 trên, đó là chữ רֹשׁ - ro'sh, số 7218 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cái đầu, sự bắt đầu, sự khởi đầu, ngọn, đỉnh, trọng yếu, chủ yếu, tất cả, chiều cao, bề cao, phía trước mặt;*

Chữ **bộ lòng** chép trong câu 9 trên, đó là chữ קֶרֶב - qereb, số 7130 ra từ chữ קָרַב - qarab, số 7126 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *ở giữa, bộ phận bên trong, ở trong thân thể, đang đến gần, sự đến gần, sự tiến vào bên trong, kéo lại gần; đem đến gần, lối vào; sự hiện diện;*

Chữ **giò (cẳng chân)** chép trong câu 9 trên, đó là chữ כָּרַע - kara', số 3767 ra từ chữ כָּרַע - kara, số 3766 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cẳng chân, để quỳ xuống, để cúi xuống, khiến quỳ xuống trong sự kính sợ và tôn trọng;*

Trong cuộc sống thường ngày của các tạo vật sống trên trái đất này, từ cây cối cho đến loài người cũng như với các loài động vật, mọi thứ mà Đức Giê-hô-va đã tạo nên làm đồ ăn cho muôn vật đó, có nhiều thể loại dinh dưỡng khác nhau, cung cấp các tác dụng khác nhau, như các loại đất, các loại phân, cùng các nguồn nước đem lại dinh dưỡng khác nhau cho các loài thực vật, khiến ra lá, ra bông hay là ra trái, ra củ. Tác dụng của các loại nước đối với các loại cây cỏ hay là cây xanh cũng khác nhau, như nước mưa, nước sông, nước suối hoặc nước nửa mặn, nửa ngọt cũng có tác dụng khác nhau.

Đối với các loài động vật cũng vậy, mỗi loài cũng được Đức Chúa Trời ban cho các loài cây cỏ làm đồ ăn cũng khác nhau và mỗi loài cũng đều được Đức Chúa Trời ban cho sự hiểu biết về tác dụng của các loài cây cỏ mà chúng có thể ăn được đó cũng đem lại nguồn năng lượng khác nhau cho cuộc sống của chúng, từ nuôi sống đến cung cấp sức lực theo các mùa, như mùa sinh sản, mùa thay lông, mùa di chuyển cũng vậy.

Loài người được Đức Chúa Trời ban cho các loài cây xanh có thể dùng làm đồ ăn, đồ uống hoặc để làm thuốc cũng có các tác dụng khác nhau tùy theo loài, theo mùa, hoặc đối với từng bộ phận của cây, rễ, thân, nhánh, lá, đến củ, quả của cây cũng cung cấp các năng lượng khác nhau cho thân thể của con người hoặc với người nam, hoặc với người nữ, hoặc với người già hoặc với người trẻ.

Đức Chúa Trời đã cho phép loài người được ăn thịt các loài thú đồng, ngoại trừ huyết của chúng. Loài người cũng nhận biết được tác dụng của thịt từng loài thú đồng cũng như các bộ phận bên trong của thân thể của con thú bị giết làm đồ ăn cũng mang lại các tác dụng khác nhau bổ xung năng lượng cho thân thể của con người, dù cũng trong một thân thể của con thú ấy, nhưng bộ giò khi nấu hoặc khi nướng trên lửa có tác dụng cung cấp năng lượng cho con người cũng khác với các bộ phận khác của thân thể con thú ấy.

Ví dụ: Đối với người phụ nữ sau khi sanh con, người ta thường dùng chân giò lợn (heo) hay còn được gọi là móng giò để nấu canh với hột lạc (đậu phộng) và bí đỏ để cung cấp dinh dưỡng, tạo sữa cho người mẹ nuôi con bú, vì người ta biết trong móng giò heo có nhiều chất Calcium, hàm lượng sắt, nhiều Vitamin, có tác dụng bổ máu, thông sữa, làm mềm da, bổ tinh thần, trong khi đó các bộ phận khác của con lợn lại không có các tác dụng như vậy.

Cũng là thịt thú đồng, nhưng người ta sẽ không bao giờ sử dụng thịt trâu hay là thịt lợn xê (heo nái đã sanh vài lần) làm đồ ăn cho phụ nữ vừa sanh nở, vì loại thịt trâu hay là thịt lợn xê đó sẽ khiến người phụ nữ vừa sanh con mà ăn nó thì sẽ bị mất sữa hoàn toàn và có thể bị bệnh hậu sản, tức là suy kiệt sức lực sau sanh nữa.

Lời của Đức Chúa Trời được chép trong Kinh-Thánh luôn mang ý nghĩa thuộc linh, dù được sử dụng trong thuộc thể như một mạng lệnh bắt buộc người ta phải thi hành để chứng minh sự vâng lời của mình đối với Đức Chúa Trời, thế nhưng người ta không thể nhờ cậy sự vâng lời đó mà khiến cho tâm linh mình được sự sống lại, mà người ta phải có sự hiểu biết và thực hành sự hiểu biết đó theo sự tỏ ra của Đức Thánh-Linh, để áp dụng cho cuộc sống thuộc linh, thì Lời Đức Chúa Trời mới có tác dụng trên người ta như ý Đức Chúa Trời muốn, cũng như loài người biết sử dụng các loại rau xanh hay là các loại thịt thú đồng cho đúng cách, hợp với nhu cầu của sức khoẻ của mình, thì người ta sẽ nhận được tác dụng của các loại thực phẩm đó để hưởng được các chất dinh dưỡng đó cho thân thể mình vậy.

Trong bài chúng ta học hôm nay, Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên phải ăn thịt chiên con (con sinh tể của Lễ Vượt Qua) vào ban đêm của ngày 14 tháng Giêng năm 1445 B.C., tức là đêm của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va.

Trong ý nghĩa thuộc thể, thì đêm đó, Đức Giê-hô-va sẽ đi qua xứ Ê-díp-tô, hành hại mọi con đầu lòng xứ Ê-díp-tô, từ người ta cho đến súc vật; Ngài sẽ xét đoán các thần của xứ Ê-díp-tô; Đức Giê-hô-va làm điều đó vì Ngài đã chọn và sai hai tôi tớ của Ngài là Môi-se và A-rôn đến gặp Pha-ra-ôn, để báo cho người biết phải tha cho dân Y-sơ-ra-ên được ra khỏi xứ Ê-díp-tô để hầu việc Ngài nơi đồng vắng, vì dân Y-sơ-ra-ên là thuộc về Đức Giê-hô-va cũng như cả thế gian đều thuộc về Ngài. Thế nhưng Pha-ra-ôn đã không chấp nhận yêu cầu này và người cũng không tin Đức Giê-hô-va, dù Đức Giê-hô-va đã dùng Môi-se để tỏ ra quyền phép của Ngài. Bởi sự cứng lòng của Pha-ra-ôn nên Đức Giê-hô-va phải giáng tai và xuống trên khắp xứ Ê-díp-tô để bắt Pha-ra-ôn phải buông tha cho dân Y-sơ-ra-ên được ra khỏi xứ đó.

Trong ý nghĩa thuộc linh thì kể từ khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban Con một của Ngài vào thế gian này để rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời cho muôn dân, mà trước hết là cho dân Y-sơ-ra-ên, mà chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ bao gồm cả chức vụ của người rao giảng Tin-Lành (mà chức vụ của Môi-se là bóng) cùng chức vụ thầy tế lễ nhà Vua theo quyết định của Vua công bình - **theo Ban môn-chi-xê-đéc-** (mà chức vụ của A-rôn là bóng). Trong muôn dân, hễ ai tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình, thì người đó sẽ nhận được giá cứu chuộc của Đức Chúa Trời, nghĩa là những người tin Chúa thật sẽ nhận lãnh sự ban cho Luật pháp của Đức Chúa Trời, để vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài và những người đó sẽ nhận được giá cứu chuộc cho linh hồn mình. Còn những người nào không tin đến Danh Con một của Đức Chúa Trời thì những người đó sẽ bị Đức Chúa Trời phán xét.

Giăng 3:16-21: Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời. Và, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian, chẳng phải để đoán xét thế gian đâu, nhưng hầu cho thế gian nhờ Con ấy mà được cứu. Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán xét đâu; ai không tin thì đã bị đoán xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức Chúa Trời. Và, sự đoán xét đó là như vậy: sự sáng đã đến thế gian, mà người ta ưa sự tối tăm hơn sự sáng, vì việc làm của họ là xấu xa. Bởi vì phàm ai làm ác thì ghét sự sáng và không đến cùng sự sáng, e rằng công việc của mình phải trách móc chẳng. Nhưng kẻ nào làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng, hầu cho các việc của mình được bày tỏ ra, vì đã làm trong Đức Chúa Trời.

Kể từ ngày Đức Chúa Jêsus Christ bị đóng đinh trên thập tự giá và chịu chết và chôn, đến ngày thứ ba Ngài sống lại thì trong thời gian Đức Chúa Jêsus còn ở trong mồ mà đó là bóng về khoảng thời gian hai ngàn năm của thế gian và thời gian này đối với tuyển dân của Đức Chúa Jêsus Christ được ví là đêm của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va, vì Đức Chúa Jêsus Christ là Con kế tự của Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jêsus đến thế gian này với chức vụ làm chứng cho loài người biết "**Đức Giê-hô-va là Đấng Cứu Chuộc**" và sự làm

chứng về sự Cứu Chuộc đó được thi hành qua Lời của Đức Giê-hô-va mà chính Đức Chúa Jê-sus Christ là hình ảnh của **Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ở giữa loài người** (Khải huyền 21:3). Thời gian ở trong mô mả của thân thể của Đức Chúa Jê-sus Christ cũng là bóng về một thời gian khoảng hai ngàn năm trên đất này, thân thể của Đấng Christ tức là Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ phải trải qua một thời kỳ mà người ta không nhìn thấy Đức Chúa Jê-sus Christ và Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ phải sử dụng một thứ lương thực để nuôi mình cho đến khi Hội-Thánh của Đấng Christ được cất khỏi thế gian này, cũng như dân Y-sơ-ra-ên phải ăn thịt chiên con với bánh không men và rau đắng để có sức vượt ra khỏi quyền lực của xứ Ê-díp-tô trong ban đêm của ngày 14 tháng giêng năm 1445 B.C. để đi đến xứ mà Đức Giê-hô-va đã hứa cho vậy.

Chính Đức Chúa Jê-sus Christ khi còn đang thi hành chức vụ mà Đức Chúa Cha đã giao cho, thì Ngài cũng đã phải có một thứ lương thực để nuôi mình vậy.

Giăng 4:21-34: Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hỡi người đàn bà, hãy tin ta, giờ đến, khi các người thờ lạy Cha, chẳng tại trên hòn núi này, cũng chẳng tại thành Giê-ru-sa-lem. Các người thờ lạy sự các người không biết, chúng ta thờ lạy sự chúng ta biết, vì sự cứu rỗi bởi người Giu-đa mà đến. Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ phượng thật lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ phượng Cha: ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy. Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ lạy. Người đàn bà thưa: Tôi biết rằng Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ) phải đến; khi Ngài đã đến, sẽ rao truyền mọi việc cho chúng ta. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta, người đang nói với người đây, chính là Đấng đó. Khi đó, môn đồ tới, đều sững sờ về Ngài nói với một người đàn bà; nhưng chẳng ai hỏi rằng: Thầy hỏi người ấy điều chi? hay là: Sao thầy nói với người? Người đàn bà bèn bỏ cái vò của mình lại và vào thành, nói với người tại đó rằng: Hãy đến xem một người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm; ấy chẳng phải là Đấng Christ sao? Chúng bèn từ trong thành ra và đến cùng Đức Chúa Jê-sus. Song le, môn đồ nài nỉ một bên Ngài mà rằng: Thưa thầy, xin hãy ăn. Ngài đáp rằng: Ta có một thứ lương thực để nuôi mình mà các người không biết. Vậy môn đồ nói với nhau rằng: Có ai đã đem chi cho thầy ăn chẳng? Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Đồ ăn của ta tức là làm theo ý muốn của Đấng sai ta đến, và làm trọn công việc Ngài.

Trong chiến tranh, không phải lúc nào người ta cũng hành quân ban ngày, nhưng vì lý do an toàn và bí mật mà người ta sẽ cho quân đội của mình phải hành quân ban đêm và như vậy, đơn vị đó sẽ phải được trang bị lương thực để bộ đội của họ ăn mà có sức để vượt qua một chặng đường dài và khó khăn, vì trong ban đêm, tốc độ hành quân sẽ bị chậm hơn so với ban ngày, vì không có ánh sáng soi đường và người ta không thể sử dụng ánh sáng để soi đường vì như vậy sẽ bị lộ và máy bay của kẻ thù sẽ biết mà tấn công để tiêu diệt họ.

Trong sự khôn ngoan và mưu luận mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định cho dân Y-sơ-ra-ên được rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô vào ban đêm, vì như vậy dân Y-sơ-ra-ên sẽ thấy được quyền phép của Đức Giê-hô-va rất rõ ràng qua trụ lửa soi sáng ban đêm và khi họ đi ban ngày, họ sẽ thấy trụ mây che chở họ.

Xuất Ê-díp-tô ký 13:21-22: Đức Giê-hô-va đi trước dân sự, ban ngày ở trong một trụ mây, để dẫn đường đi; ban đêm trong một trụ lửa, để soi sáng cho chúng, hầu cho được đi luôn ngày và đêm. Ban ngày trụ mây chẳng bao giờ cách xa dân sự, trụ lửa ban đêm cũng vậy.

Đầu vậy, việc Đức Giê-hô-va rút dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô vào ban đêm đó là bóng cho việc trong Danh của Con một Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ mà Đức Giê-hô-va sẽ rút dân Y-sơ-ra-ên thật của Ngài ra khỏi thế gian này và xứ Ca-na-an đượm sữa và mật đó là bóng về thiên đàng, là nơi mà Đức Chúa Jê-sus Christ đã đi trước Hội-Thánh của Ngài để sắm sẵn một nơi ở trên thiên đàng cho những người được chọn của Ngài vậy.

Lương thực mà dân Y-sơ-ra-ên đã được ăn cho có sức lực để rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô trong đêm 14 tháng Giêng năm 1445 B.C. đó gồm có thịt chiên con không tỳ vết được quay trên lửa cả đầu lòng với bộ giò và được ăn với bánh không men và rau đắng. Tất cả những sự đó đã được xảy ra chính xác như Kinh-Thánh đã chép, nhưng những sự đó đều là bóng cho sự cứu chuộc trọn vẹn những người xứng đáng với tình yêu thương của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, được thi hành qua quyền phép của Đức Chúa Jê-sus Christ - Con một Đức Chúa Trời và được Đức Thánh-Linh dắt dẫn và giúp đỡ.

Trong bài chúng ta học hôm nay, chúng ta sẽ suy gẫm ý nghĩa mầu nhiệm của thịt chiên con quay trên lửa cả đầu, lòng với bộ giò.

Thứ nhất: Thịt chiên con.

Theo ý nghĩa của lễ thật thì chiên con không tỳ vết đó là bóng về thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời và cũng là Lời của Đức Chúa Trời.

Giăng 1:29-37: Qua ngày sau, Giăng thấy Đức Chúa Jêsus đến cùng mình, thì nói rằng: Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội lỗi thế gian đi. Ấy về Đấng đó mà ta đã nói: Có một người đến sau ta, trổi hơn ta, vì người vốn trước ta. Về phần ta, ta vốn chẳng biết Ngài; nhưng ta đã đến làm phép báp-tem bằng nước, để Ngài được tỏ ra cho dân Y-sơ-ra-ên. Giăng lại còn làm chứng nầy nữa: Ta đã thấy Thánh Linh từ trời giáng xuống như chim bồ câu, đậu trên mình Ngài. Về phần ta, ta vốn không biết Ngài; nhưng Đấng sai ta làm phép báp-tem bằng nước có phán cùng ta rằng: Đấng mà người sẽ thấy Thánh Linh ngự xuống đậu lên trên, ấy là Đấng làm phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh. Ta đã thấy, nên ta làm chứng rằng: Ấy chính Ngài là Con Đức Chúa Trời. Ngày mai, Giăng lại ở đó với hai môn đồ mình; nhìn Đức Chúa Jêsus đi ngang qua, bèn nói rằng: Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời! Hai môn đồ nghe lời đó, bèn đi theo Đức Chúa Jêsus.

Giăng 6:48-59: Ta là bánh của sự sống. Tổ phụ các người đã ăn ma-na trong đồng vắng, rồi cũng chết. Đây là bánh từ trời xuống, hầu cho ai ăn chẳng hề chết. Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự sống của thế gian tức là thịt ta. Bởi đó, các người Giu-đa cãi lẽ với nhau, mà rằng: Lẽ nào người nầy lấy thịt mình cho chúng ta ăn sao? Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không ăn thịt của Con người, cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng có sự sống trong các người đâu. Ai ăn thịt và uống huyết ta thì được sự sống đời đời; nơi ngày sau rốt, ta sẽ khiến người đó sống lại. Vì thịt ta thật là đồ ăn, huyết ta thật là đồ uống. Người nào ăn thịt ta và uống huyết ta, thì ở trong ta, và ta ở trong người. Như Cha, là Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và ta sống bởi Cha; cũng một thể ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi ta vậy. Đây là bánh từ trên trời xuống. Bánh đó chẳng phải như ma-na mà tổ phụ các người đã ăn, rồi cũng chết; kẻ nào ăn bánh nầy sẽ sống đời đời. Đức Chúa Jêsus phán những điều đó lúc dạy dỗ trong nhà hội tại thành Ca-bê-na-um.

Khải huyền 5:1-10: Rồi tôi thấy trong tay hữu Đấng ngồi trên ngai một quyển sách viết cả trong lẫn ngoài, có đóng bẩy cái ấn. Tôi cũng thấy một vị thiên sứ mạnh mẽ cất tiếng lớn kêu rằng: Ai đáng mở quyển sách nầy và tháo những ấn nầy? Dầu trên trời, dưới đất, bên dưới đất, không ai có thể mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem nó nữa. Vì không có ai đáng mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem nó nữa, nên tôi khóc dầm dề. Bấy giờ, một người trong các trưởng lão nói với tôi rằng: Chớ khóc, kìa, sư tử của chi phái Giu-đa, tức là Chôi của vua Đa-vít, đã thắng, thì có thể mở quyển sách ấy và tháo bẩy cái ấn ra. Tôi lại thấy chính giữa ngai và bốn con sanh vật, cùng chính giữa các trưởng lão, có một Chiên Con ở đó như đã bị giết; Chiên Con có bẩy sừng và bẩy mắt, là bẩy vì thần của Đức Chúa Trời sai xuống khắp thế gian. Chiên Con bước tới, lấy sách ở tay hữu đấng ngự trên ngai. Khi lấy sách, bốn con sanh vật và hai mươi bốn trưởng lão bèn sắp mình xuống trước mặt Chiên Con, mỗi kẻ cầm một cây đàn và những bình vàng đầy hương; đó là những lời cầu nguyện của các thánh. Chúng hát một bài ca mới rằng: Ngài đáng lấy quyển sách mà mở những ấn ra; vì Ngài đã chịu giết lấy huyết mình mà chuộc cho Đức Chúa Trời những người thuộc về mọi chi phái, mọi tiếng, mọi dân tộc, mọi nước, và Ngài đã làm cho những người ấy nên nước, và thầy tế lễ cho Đức Chúa Trời chúng ta; những người ấy sẽ trị vì trên mặt đất.

Trong Lễ thật, tâm linh của loài người không cần ăn các loại lương thực như loài người xác thịt vẫn dùng, nhưng vì tâm linh loài người được tạo nên bởi thở của Đức Chúa Trời và quyền phép duy trì sự sống của tâm linh loài người cũng như các thiên sứ của Đức Chúa Trời đó là Lời của Đức Chúa Trời, vì trong Lời của Đức Chúa Trời có sự sống và sự sống là sự sáng cho loài người.

Giăng 1:1-4: Ban đầu có Lời (của Đức Chúa Trời), Lời (của Đức Chúa Trời) ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời (của Đức Chúa Trời) là Đức Chúa Trời. Ban đầu Ngài (Lời Đức Chúa Trời) ở cùng Đức Chúa Trời. Muôn vật bởi Ngài (Lời Đức Chúa Trời) làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài (Lời Đức Chúa Trời). Trong Ngài (Lời Đức Chúa Trời) có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người.

Mục đích của sự cứu chuộc mà Đức Chúa Trời đã làm cho loài người đó là dành cho tâm linh của loài người chứ không phải là cho thân thể xác thịt của loài người, vì quê hương của tâm linh loài người ở trên thiên đàng, chứ không phải là trái đất này. Thế nhưng tâm linh của loài người đã bị cầm buộc trong thân thể xác thịt bằng bụi đất mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã lấy bụi đất trên trái đất này để nắn nên cái khuôn, cái thân thể cho A-đam (loài người) ở, nhưng vì tội lỗi của A-đam mà thân thể xác thịt đó đã bị bán cho tội lỗi từ khi người ta còn nằm trong bụng mẹ, vì thế cho nên, để có thể cứu chuộc được tâm linh của loài người thì Đức Giê-hô-va phải có giá cứu chuộc thân thể xác thịt hay chết của người ta ra khỏi sự rửa sả của Luật pháp, tức là sự phán xét của Đức Giê-hô-va đối với tội lỗi của A-đam.

Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va chính là một giải pháp hoàn hảo cho sự cứu chuộc tâm linh loài người mà trước hết là sự cứu chuộc thân thể loài người được thi hành trực tiếp bởi chính thân thể xác thịt của những người tiếp nhận giá cứu chuộc của Đức Giê-hô-va.

Thịt chiên con sau khi chịu giết sẽ được quay trên lửa cả thân thể, nghĩa là cả đầu, thân, giò và bộ lông, còn huyết thì người ta không được phép ăn, nhưng được sử dụng để bôi trên hai cây cột cửa và trên mành cửa của nhà nào ăn thịt chiên con đó.

Trong về thứ nhất về tác dụng của việc ăn thịt chiên con trong ý nghĩa thuộc linh, thì chiên con đó là bóng về Lời của Đức Chúa Trời, tức là Luật pháp văn tự mà những người tin Chúa phải **ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng, đọc ngấu ngiến, nhìn chòm chọc, nhìn như nuốt lấy** thịt chiên con đó trong suốt thời gian người ấy sống trên trái đất này và mục đích của sự người tin Chúa phải **ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng, đọc ngấu ngiến, nhìn chòm chọc, nhìn như nuốt lấy** Lời Đức Chúa Trời, cả Luật pháp cùng với hết thầy mọi sự đã chép trong Kinh-Thánh, từ sách đầu tiên cho đến sách cuối cùng trong Kinh-Thánh. Tác dụng của việc ăn đó là **để phá huỷ, để làm mất hiệu lực của xác thịt**;

Khi người tin Chúa đọc Luật pháp của Đức Chúa Trời với thái độ để tiếp nhận lấy các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời và làm theo, như người ta phải ăn bánh uống nước để nuôi sự sống mình vậy, thì bấy giờ, Luật pháp của Đức Chúa Trời sẽ tỏ ra quyền phép làm chết các công việc của xác thịt người ta.

2 Cô-rinh-tô 3:4-17: Đây là sự tin chắc của chúng tôi nhờ Đấng Christ mà có trong Đức Chúa Trời: không phải tự mình chúng tôi có tài năng mà nghĩ việc gì như bởi chính mình chúng tôi, nhưng tài năng của chúng tôi đến từ Đức Chúa Trời; và ấy là Ngài đã ban tài năng cho chúng tôi giúp việc giao ước mới, chẳng phải giao ước về chữ, bèn là giao ước về Thánh Linh; vì chữ làm cho chết, song Thánh Linh làm cho sống. Vả, nếu chức vụ về sự chết, chạm chữ trên bảng đá, đã là vinh hiển lắm đến nỗi con cái Y-sơ-ra-ên không có thể ngó trên mặt Môi-se, vì cơ sự sáng láng trên mặt người, dầu là tạm, phương chi chức vụ của Thánh Linh càng vinh hiển hơn biết bao! Vậy, nếu chức vụ về sự định tội còn được vinh hiển, thì chức vụ về sự công bình được vinh hiển hơn bội phần. Vả lại, cái điều được vinh hiển trong chức vụ thứ nhất biến đi bởi sự vinh hiển rất cao hơn của chức vụ thứ nhì; vì nếu sự phải qua đi còn có lúc vinh hiển thay, phương chi sự bền ở sẽ có vinh hiển dường nào nữa! Vậy, chúng ta có sự trông cậy dường ấy, nên được rất tự do, chúng ta chẳng làm như Môi-se lấy màn che mặt mình, hầu cho con cái Y-sơ-ra-ên không trông thấy cuối cùng của sự sáng láng phải qua. Nhưng lòng họ đã cứng cõi; vì đến ngày nay, khi họ đọc Cựu Ước, cái màn ấy vẫn còn chưa cất khỏi, bởi chưng ấy là trong Đấng Christ mà màn đó biến đi. Ấy vậy, cho đến ngày nay, mỗi lần người ta đọc sách Môi-se cho họ, cái màn ấy vẫn còn ở trên lòng họ. Khi họ sẽ trở lại cùng Chúa, thì màn ấy mới cất khỏi. Vả, Chúa tức là Thánh Linh, Thánh Linh của Chúa ở đâu, thì sự tự do cũng ở đó.

Khi người tin Chúa (ăn thịt chiên con) đọc Luật pháp của Đức Chúa Trời, thì Đức Thánh-Linh sẽ cáo trách tư tưởng (cái lòng) xác thịt của người ấy về tội lỗi, vì Luật pháp chỉ cho người ta biết tội lỗi và như vậy, khả năng phân biệt điều thiện và điều ác trong lòng của người ta sẽ nhận biết tiền công của tội lỗi là sự chết, bấy giờ người ta sẽ sợ hãi và từ bỏ công việc chết, để noi theo Lời Đức Chúa Trời mà được sự sống lại và sự sống đời đời cho linh hồn mình và như vậy, được ứng nghiệm ý nghĩa của chữ **ăn** - אכל - **akal** trong tiếng Hê-bơ-rơ và được dùng trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va, là **để phá huỷ, để làm mất hiệu lực của xác thịt**;

Rô-ma 7:4-25: Hỡi anh em ta, anh em cũng như vậy, bởi thân thể của Đấng Christ, anh em đã chết về luật pháp, đặt thuộc về người khác, tức là người đã từ kẻ chết sống lại, hầu cho chúng ta được kết

quả cho Đức Chúa Trời. Vì khi chúng ta còn sống theo xác thịt, thì các tình dục xấu xa bị luật pháp xui khiến, hành động trong chi thể chúng ta và kết quả cho sự chết. Nhưng bây giờ chúng ta đã chết về luật pháp, là điều bắt buộc mình, thì được buông tha khỏi luật pháp đặng hầu việc Đức Chúa Trời theo cách mới của Thánh Linh, chớ không theo cách cũ của văn tự. Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Luật pháp há là tội lỗi sao? Chẳng hề như vậy! Nhưng tôi chỉ bởi luật pháp mà biết tội lỗi; vì nếu luật pháp không nói: Người chớ tham lam, thì tôi đã không biết sự tham lam. Ấy là tội lỗi đã nhân dịp, bởi điều răn mà sanh ra mọi thứ ham muốn trong lòng tôi: vì không có luật pháp thì tội lỗi chết đi. Ngày xưa tôi không có luật pháp mà tôi sống; nhưng khi điều răn đến, thì tội lỗi lại sống, còn tôi thì chết; vậy thì té ra điều răn vốn nên làm cho tôi sống, đã dắt tôi đến sự chết. Vì tội lỗi đã nhân dịp, dùng điều răn để dành tôi và nhân đó làm cho tôi chết. Ấy vậy, luật pháp là thánh, điều răn cũng là thánh, công bình và tốt lành. Vậy thì điều lành trở làm cơ cho tôi chết sao? Chẳng hề như vậy! Nhưng ấy là tội lỗi đã làm cho tôi chết, hầu khi nó nhân điều lành làm chết tôi, tự bày ra nó là tội lỗi; đến nỗi tội lỗi nhân điều răn trở nên cực ác. Vả, chúng ta biết luật pháp là thiêng liêng; nhưng tôi là tánh xác thịt đã bị bán cho tội lỗi. Vì tôi không hiểu điều mình làm: tôi chẳng làm điều mình muốn, nhưng làm điều mình ghét. Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó nhận biết luật pháp là tốt lành. Bây giờ chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là tội lỗi ở trong tôi. Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác thịt tôi, bởi tôi có ý muốn làm điều lành, nhưng không có quyền làm trọn; vì tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều dữ mình không muốn. Ví bằng tôi làm điều mình không muốn, ấy chẳng phải là tôi làm điều đó nữa, nhưng là tội lỗi ở trong tôi vậy. Vậy tôi thấy có luật nầy trong tôi: khi tôi muốn làm điều lành, thì điều dữ dấn dấp theo tôi. Vì theo người bề trong, tôi vẫn lấy luật pháp Đức Chúa Trời làm đẹp lòng; nhưng tôi cảm biết trong chi thể mình có một luật khác giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu tù cho luật của tội lỗi, tức là luật ở trong chi thể tôi vậy. Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay chết nầy? Cảm tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jê-sus Christ, là Chúa chúng ta! Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí khôn phục luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác thịt phục luật pháp của tội lỗi.

Trong về thứ hai của việc ăn thịt chiên con trong ý nghĩa thuộc linh, thì mặc dù Luật pháp của Đức Chúa Trời là văn tự, tức là con đường mà những người tin Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ phải vâng phục và làm theo để phá hủy, để làm mất hiệu lực của thân thể xác thịt, tức là làm cho chết bản ngã xác thịt mình, mà việc liêu mình vác thập tự giá mình mà theo Đức Chúa Jê-sus Christ đó là hình, nhưng trong Lời của Đức Chúa Trời có sự sống và sự sống đó là sự sáng cho tâm linh của loài người, nghĩa là khi chúng ta là những người tin Đức Chúa Jê-sus Christ đọc và suy gẫm Luật pháp - Lời của Đức Chúa Trời là Luật pháp - thì ấy là chúng ta đang nhận lãnh trách nhiệm cùng mọi sự mà tâm linh của chúng ta phải có và phải hiểu biết về Luật pháp của Đức Chúa Trời, để quản trị xác thịt của chính mình, vì **Linh tánh loài người vốn một ngọn đèn của Đức Giê-hô-va, dò thấu các nơi ẩn bí của lòng**, vậy thì tâm linh của người tin Chúa bắt buộc phải có Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì trong ngày A-đam được tạo nên trên Đất này, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán với A-đam, nghĩa là Ngài đã trao trách nhiệm cho A-đam, rằng: **“Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ. Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất.”** (Sáng thế ký 1:27-28)

Tất cả những người tin Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ phải sống theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời, đó là mọi người tin Chúa phải trở nên môn đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ và mọi người tin Chúa phải trở thành thầy tế lễ nhà Vua, mà chức vụ thầy tế lễ trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là **Luật sư, là văn phòng Luật sư**, nghĩa là mỗi người tin Chúa phải là một người **thông biết Luật pháp của Đức Chúa Trời, để khiến cho nhiều người trên đất này được xưng công bình**, như Đức Chúa Jê-sus Christ đã làm (Ê-sai 53:11).

Trong Giao-ước Mới của Đức Chúa Jê-sus Christ, mọi người tin Chúa phải thông biết Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì trước hết, chính tâm linh của người tin Chúa sẽ phải quản trị xác thịt mình, bắt phải noi theo Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, như Lời Chúa đã chép:

Rô-ma 3:21-31: Nhưng hiện bây giờ, sự công bình của Đức Chúa Trời, mà luật pháp và các đấng tiên

triều làm chứng cho, đã bày tỏ ra ngoài luật pháp: tức là sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi sự tin đến Đức Chúa Jê-sus Christ, cho mọi người nào tin, chẳng có phân biệt chi hết, vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jê-sus Christ, là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia, trong buổi Ngài nhậm nhục; tức là Ngài đã tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại, tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Jê-sus. Vậy thì sự khoe mình ở đâu? Đã bị trừ bỏ rồi. Bởi luật pháp nào? Luật pháp của việc làm chăng? Không phải, nhưng bởi luật pháp của đức tin; vì chúng ta kể rằng người ta được xưng công bình bởi đức tin, chớ không bởi việc làm theo luật pháp. Hay là, Đức Chúa Trời chỉ là Đức Chúa Trời của dân Giu-đa sao? Há chẳng phải cũng là Đức Chúa Trời của dân ngoại ư? Phải, Ngài cũng là của dân ngoại nữa; Vì chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm cho kẻ chịu cắt bì được xưng công bình bởi đức tin, cũng làm cho kẻ không chịu cắt bì được xưng công bình bởi đức tin nữa. Vậy, chúng ta nhân đức tin mà bỏ luật pháp hay sao? Chẳng hề như vậy! Trái lại, chúng ta làm vững bền luật pháp.

Rô-ma 8:1-9: Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jê-sus Christ; vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jê-sus Christ buông tha tội khỏi luật pháp của sự tội và sự chết. Vì điều chi luật pháp không làm nổi, tại xác thịt làm cho luật pháp ra yếu đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì cơ tội lỗi sai chính Con mình lấy xác thịt giống như xác thịt tội lỗi chúng ta, và đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt, hầu cho sự công bình mà luật pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng noi theo xác thịt, nhưng noi theo Thánh Linh. Thật thế, kẻ sống theo xác thịt thì chăm những sự thuộc về xác thịt; còn kẻ sống theo Thánh Linh thì chăm những sự thuộc về Thánh Linh. Vả, chăm về xác thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh Linh sanh ra sự sống và bình an; vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được. Vả, những kẻ sống theo xác thịt, thì không thể đẹp lòng Đức Chúa Trời. Về phần anh em, nếu thật quả Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trong mình, thì không sống theo xác thịt đâu, nhưng theo Thánh Linh; song nếu ai không có Thánh Linh của Đấng Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài.

Trong về thứ ba về tác dụng của việc ăn thịt chiên con trong ý nghĩa thuộc linh thì trong đêm dân Y-sơ-ra-ên rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, họ có ánh sáng của Đức Giê-hô-va qua trụ lửa ban đêm soi sáng đường đi và đó là bóng về quyền phép của Đức Thánh-Linh, thần Lễ thật sẽ dắt dẫn những người tin Đức Chúa Jê-sus Christ, là những người đã hưởng quyền phép của huyết Chiên Con, là Đức Chúa Jê-sus Christ, Đấng bảo lãnh cho những người xứng đáng cho được nhận sự ban cho Đức Thánh-Linh, mà dấu của huyết chiên con trong đêm Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va bôi trên hai cây cột cửa và trên mành cửa của nhà nào ăn thịt chiên con đó là bóng.

Đối với dân Y-sơ-ra-ên thì thịt chiên con đã cung cấp năng lượng cho họ rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô trong đêm 14 tháng Giêng năm 1445 B.C., nhưng trong ý nghĩa thuộc linh của Giao-ước Mới, thì thịt chiên con đó là bóng về sự sáng thật trong Lời của Đức Chúa Trời, sẽ soi sáng từ trong lòng của người tin Đức Chúa Jê-sus Christ, nghĩa là sự sống lại của tâm linh, là một ngọn đèn của Đức Giê-hô-va được Đức Thánh-Linh thấp sáng lên, dắt dẫn người tin Chúa noi theo Luật pháp công bình của Đức Chúa Trời, tức là những người được chọn sẽ đi trên con đường thánh, như Kinh-Thánh đã chép: “**Tại đó sẽ có một đường cái, và một lối gọi là đường thánh. Kẻ nào ô uế sẽ không được đi qua; song nó sẽ dành cho những người được chuộc. Ai đi trong đường đó, dầu khờ dại cũng không lầm lạc. Trên đường đó không có sư tử, không có một thú dữ nào lên; chẳng ai gặp nó ở đó. Song những kẻ được chuộc sẽ bước đi đường ấy, những kẻ Đức Giê-hô-va đã chuộc sẽ về, ca hát mà đến Si-ôn; sự vui vẻ vô cùng sẽ ở trên đầu họ. Họ sẽ được sự vui vẻ mừng rỡ, mà sự buồn bực than vãn sẽ trốn đi.**” (Ê-sai 35:8-10)

Thi-Thiên 18:28-29: Chúa thấp ngọn đèn tôi: Giê-hô-va Đức Chúa Trời tôi, soi sáng nơi sự tối tăm tôi. Nhờ Ngài tôi sẽ xông ngang qua đạo binh, cậy Đức Chúa Trời tôi, tôi sẽ vượt khỏi tường thành.

Thi-Thiên 119:130: Sự giải bày lời Chúa, soi sáng cho, ban sự thông hiểu cho người thật thà.

Đức Chúa Jêsus Christ đã phán về chính Ngài, Chiên Con của Đức Chúa Trời và cũng là sự sáng thật của Đức Chúa Trời, sẽ ban cho những người nào tin Ngài.

Giăng 8:12: Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế gian; người nào theo ta, chẳng đi trong nơi tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống.

Giăng 12:44-50: Tuy vậy, Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Ai tin ta, chẳng phải tin ta, nhưng tin Đấng đã sai ta đến. Còn ai thấy ta, là thấy Đấng đã sai ta đến. Ta là sự sáng đã đến thế gian, để ai tin ta, chẳng ở nơi tối tăm nữa. Lại nếu kẻ nào nghe lời ta mà không vâng giữ, ấy chẳng phải ta xét đoán kẻ đó; vì ta đến chẳng để xét đoán thế gian, nhưng để cứu chuộc. Người nào bỏ ta ra và không nhận lãnh lời ta, đã có kẻ xét đoán rồi; lời ta đã rao giảng, chính lời đó sẽ xét đoán họ nơi ngày sau cùng. Bởi ta chẳng nói theo ý riêng ta; nhưng Cha sai ta đến, đã truyền lệnh cho ta phải nói điều chi và phải nói thế nào. Ta biết mạng lệnh Cha, ấy là sự sống đời đời. Vậy, những điều ta nói, thì nói theo như Cha ta đã dặn.

Bây giờ chúng ta suy gẫm ý nghĩa mầu nhiệm về việc thịt chiên con phải được quay trên lửa cả đầu, giò với bộ lòng. Như chúng ta đã biết chiên con không tỳ vết của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va đó là bóng về Đức Chúa Jêsus Christ và cũng là Lời Đức Chúa Trời nữa và như vậy, để có thể ăn được thịt con sinh tể của Lễ Vượt Qua, người ta phải quay nguyên con chiên đó trên lửa cho chín và đó là bóng về người tin Đức Chúa Jêsus Christ phải hiểu Lời Chúa cách kỹ lưỡng và đúng ý nghĩa thật Lời Đức Chúa Trời, chứ không phải là chỉ nghe lơ mơ cho qua buổi nhóm như người ta làm thủ tục của tôn giáo. Vì Đức Giê-hô-va biết rõ lòng dạ của loài người vốn bị cầm buộc trong sự tối tăm nên thường hay gian dối và Ngài cũng biết rằng, sẽ có một kỳ người ta sẽ tự ý nhảy vào chuồng chiên của Đức Chúa Trời mà cướp chiên của Ngài và dẫn đi sai lạc đường lối. Những kẻ chăn giả đó là những đui mù tâm linh sẽ khiến cho nhiều con chiên của Đức Chúa Trời phải đi từ núi qua gò, quên cho mình an nghỉ rồi cùng rơi xuống hố với những kẻ chăn giảkia, nên Ngài đã cảnh cáo loài người ngay từ khi Ngài lập Lễ Vượt Qua này với Môi-se và dân Y-sơ-ra-ên tại xứ Ê-díp-tô.

Cái lưới của loài người chúng ta được ví là lửa và Lời của Đức Chúa Trời được ví là chiên, là bánh không men phải được nướng trên môi miệng của mỗi người tin Chúa, vì môi miệng của người tin Chúa được ví là lò bánh, là bàn thờ dâng của lễ thiêu, của lễ thụ ân và là nơi người ta dâng sự cảm tạ lên cho Đức Giê-hô-va bằng chiên và bò thuộc linh vậy.

Gia-cơ 3:4-5: Hãy xem những chiếc tàu: dầu cho lớn mấy mặc lòng, và bị gió mạnh đưa đi thây kệ, một bánh lái rất nhỏ cùng đủ cạy bát nó, tùy theo ý người cầm lái. Cũng vậy, cái lưới là một quan thể nhỏ, mà khoe được những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một chút lửa có thể đốt cháy lên!

Nơi Đức Chúa Jêsus được sanh là **Bết-lê-hem**, nghĩa là *lò bánh*. Lời của Đức Chúa Trời khi được công bố ra qua môi miệng của chúng ta sẽ khai phóng quyền năng của sự cứu chuộc cho những người nào nghe mà tin đến Danh Đức Chúa Jêsus Christ, như bột mì đã nhồi xong và được nướng trong lò bánh vậy, khi bánh ấy được lấy ra khỏi lò sẽ cung cấp dinh dưỡng sự sống cho thân thể xác thịt của những ai ăn bánh ấy vậy.

Thi-Thiên 45:1-2: Lòng tôi đầy tràn những lời tốt; Tôi nói điều tôi vịnh cho vua; Lưỡi tôi như ngòi viết của văn sĩ có tài. Ngài xinh đẹp hơn hết thảy con trai loài người; Ân điển tràn ra nơi môi Ngài: Vì vậy, Đức Chúa Trời đã ban phước cho Ngài đến đời đời.

Ê-sai 50:4: Chúa Giê-hô-va đã ban cho ta cái lưỡi của người được dạy dỗ, hầu cho ta biết dùng lời nói nâng đỡ kẻ mệt mỏi. Ngài đánh thức ta mỗi buổi sớm mai, đánh thức tai ta để nghe lời Ngài dạy, như học trò vậy.

Gia-cơ 3:1-11: Hỡi anh em, trong vòng anh em chớ có nhiều người tự lập làm thầy, vì biết như vậy, mình sẽ phải chịu xét đoán càng nghiêm hơn. Chúng ta thấy đều vấp phạm nhiều cách lắm. Nếu có ai không vấp phạm trong lời nói mình, ấy là người trọn vẹn, hay hãm cầm cả mình. Chúng ta tra hàm thiếc vào miệng ngựa, cho nó chịu phục mình, nên mới sai khiến cả và mình nó được. Hãy xem những chiếc tàu: dầu cho lớn mấy mặc lòng, và bị gió mạnh đưa đi thây kệ, một bánh lái rất nhỏ cùng đủ cạy bát nó, tùy theo ý người cầm lái. Cũng vậy, cái lưới là một quan thể nhỏ, mà khoe được những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một chút lửa có thể đốt cháy lên! Cái lưới cũng như lửa; ấy là nơi

đô hội của tội ác ở giữa các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy. Hết thủy loài muông thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi; nhưng cái lưới, không ai trị phục được nó; ấy là một vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: đầy đầy những chất độc giết chết. Bởi cái lưới chúng ta khen ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rửa sả loài người, là loài tạo theo hình ảnh Đức Chúa Trời. Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen ngợi và rửa sả! Hỡi anh em, không nên như vậy. Có lẽ nào một cái suối kia, đồng một mạch mà ra cả nước ngọt và nước đắng sao?

Toàn bộ thân thể của con chiên của Lễ Vượt Qua được quay trên lửa đó là bóng về công việc của những người tin Chúa là phải công bố Lời của Đức Chúa Trời từ các sách đầu tiên cho đến sách cuối cùng của Kinh-Thánh, vì ý nghĩa của chữ **đầu** chép trong Xuất Ê-díp-tô ký đoạn 12 câu 9 đó là chữ **רִשׁוֹן** - ro'sh, số 7218 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cái đầu, sự bắt đầu, sự khởi đầu, ngọn, đỉnh, trọng yếu, chủ yếu, tất cả, chiều cao, bề cao, phía trước mặt*;

Đức Giê-hô-va đã biết trước rằng người ta sẽ cắt bỏ hoặc thêm, bớt Lời của Đức Chúa Trời, nên khi ban mạng lệnh cho Môi-se, Đức Giê-hô-va đã phán rằng: **“Nếu người lập cho ta một bàn thờ bằng đá, chớ dùng đá chạm, vì nếu người dùng đồ để chạm thì sẽ làm đá đó ra ô uế.”** (Xuất Ê-díp-tô ký 20:25)

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cũng đã cảnh cáo loài người rằng: **“Các lời của Đức Chúa Trời đều đã thét luyện: Ngài là cái thuẫn đỡ cho người nương cậy nơi Ngài. Chớ thêm chi vào các lời Ngài. E Ngài quở trách người, và người bị cầm nói dối chằng.”** (Châm ngôn 30:5-6)

Theo cách mà người ta đã sắp xếp bản in Kinh-Thánh, chúng ta thấy năm sách (5 sách) của Môi-se đã được in trước hết và được coi là đầu của con chiên không tỳ vết của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban cho loài người chúng ta và sách Khải huyền là sách cuối cùng trong Kinh-Thánh, đều phải được công bố ra, cùng với tất cả mọi sự được chép trong Kinh-Thánh như các sách Thi-Thiên, Châm ngôn... đều đã được Đức Chúa Jê-sus phán là Lời của Đức Chúa Trời và không thể bỏ được, vì cả Kinh-Thánh đều làm chứng về Đức Chúa Jê-sus Christ và cả Kinh-Thánh được ví là một thân thể trọn vẹn vậy.

Ê-phê-sô 4:11-16: Ấy chính Ngài đã cho người nầy làm sứ đồ, kẻ kia làm tiên tri, người khác làm thầy giảng Tin Lành, kẻ khác nữa làm mục sư và giáo sư, để các thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức dịch và sự gây dựng thân thể Đấng Christ, cho đến chừng chúng ta thấy đều hiệp một trong đức tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc thành nhân, được tầm thước vóc giạc trọn vẹn của Đấng Christ. Ngài muốn chúng ta không như trẻ con nữa, bị người ta lừa đảo, bị mưu chước dỗ dành làm cho lầm lạc, mà dạy động và đời đổi theo chiều gió của đạo lạc, nhưng muốn cho chúng ta lấy lòng yêu thương nói ra lẽ chân thật, để trong mọi việc chúng ta đều được thêm lên trong Đấng làm đầu, tức là Đấng Christ. Ấy nhờ Ngài mà cả thân thể ràng buộc vững bền bởi những cái lát léo, khiến các phần giao thông với nhau, tùy lượng sức mạnh của từng phần, làm cho thân thể lớn lên, và tự gây dựng trong sự yêu thương.

Đức Chúa Jê-sus đã phán với các môn đồ của Ngài về những sự mà lúc đó họ chưa thể hiểu được, nhưng họ sẽ được Thần Lẽ thật, là Đức Thánh-Linh dắt dẫn họ vào trong các Lễ thật của Ngài.

Giăng 16:12-15: Ta còn có nhiều chuyện nói với các người nữa; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các người. Lúc nào Thần lẽ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các người vào mọi lẽ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các người những sự sẽ đến. Ấy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người. Mọi sự Cha có, đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người vậy.

Trước khi bị người ta bắt và đóng đinh lên thập tự giá, Đức Chúa Jê-sus Christ đã cầu xin Đức Chúa Cha ban ơn cho các tội tở thật của Ngài được sự hiểu biết về những sự mầu nhiệm vốn đã được giấu kín từ các đời thượng cổ, hầu cho qua các tội tở của Ngài mà những sự đó sẽ được rao giảng ra cho Hội-Thánh của Ngài.

Giăng 17:24: Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế.

Tiếp đến bộ giò của con chiên chịu giết trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va. Chữ giò (*cẳng chân*) chép trong Xuất Ê-díp-tô ký 12:9, đó là chữ כַּרְבַּ - *kara'*, số 3767 ra từ chữ כַּרְבַּ - *kara*, số 3766 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cẳng chân, để quỳ xuống, để cúi xuống, khiến quỳ xuống trong sự kính sợ và tôn trọng;*

Theo con mắt của xác thịt thì người ta khó có thể phân biệt được sách nào được coi là chân của chiên con thuộc linh này, vì trong sáu mươi cây cọc đều có cùng một chất liệu tạo thành và kích thước cấu trúc như nhau và không hề được đánh số, vì thế cho nên sau mỗi lần hành quân, các người Lê-vi đều có thể sáu mươi cây cọc đó ở các vị trí khác nhau mà không hề có sự khó khăn nào, điều đó có nghĩa sáu mươi sách trong Kinh-Thánh đều mang ý nghĩa như nhau, là đại ý của lời tiên tri làm chứng về Đức Chúa Jê-sus Christ vậy. Nhưng Đức Thánh-Linh đã tỏ ra cho chúng ta biết chính Đức Chúa Jê-sus Christ là Vua của các vua, là Chúa của các chúa và bốn sách Ma-thi-ơ, Mác, Lu-ca và sách Giăng là công việc của các môn đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ và là trái của Đức Chúa Jê-sus Christ đã tiếp tục làm công việc làm chứng về Ngài, mà bộ giò (bốn chân) của chiên con trong của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va đó là bóng, vì bốn sách này cung cấp cho cả nhân loại chân dung của Đức Chúa Jê-sus Christ, Con một Đức Chúa Trời, Ngài là Vua của các vua, là Chúa của các chúa nhưng Ngài cũng là Chiên con không tỳ vết của Đức Chúa Trời chí cao nữa.

Tác dụng của **bộ giò** của con chiên thuộc linh này, đó là khiến người ta *cúi xuống, quỳ xuống trong sự kính sợ và tôn trọng;*

Ma-thi-ơ 28:18-20: Đức Chúa Jê-sus đến gần, phán cùng môn đồ như vậy: Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta. Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ, và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các người. Và này, ta thường ở cùng các người luôn cho đến tận thế.

Mác 16:15-20: Ngài phán cùng các sứ đồ rằng: Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin Lành cho mọi người. Ai tin và chịu phép báp tem, sẽ được rồi; nhưng ai chẳng tin, sẽ bị đoán phạt. Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này: lấy danh ta mà trừ quỷ; dùng tiếng mới mà nói; bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành. Đức Chúa Jê-sus phán như vậy rồi, thì được đem lên trời, ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. Về phần các môn đồ, thì đi ra giảng đạo khắp mọi nơi, Chúa cùng làm với môn đồ, và lấy các phép lạ cặp theo lời giảng mà làm cho vững Đạo.

Lu-ca 8: 27-33: Khi Đức Chúa Jê-sus lên bờ, có một người ở thành ấy bị nhiều quỷ ám đi gặp Ngài. Đã lâu nay, người không mặc áo, không ở nhà, song ở nơi mộ mả. Người ấy vừa thấy Đức Chúa Jê-sus thì la lên inh ỏi, và đến gieo mình nơi chân Ngài, nói lớn tiếng rằng: Lạy Đức Chúa Jê-sus, Con Đức Chúa Trời Rất Cao, tôi với Ngài có sự chi chẳng? Tôi cầu xin Ngài, đừng làm khổ tôi. Vì Đức Chúa Jê-sus đang truyền cho tà ma phải ra khỏi người đó mà nó đã ám từ lâu; dầu họ giữ người, xiềng và còng chân lại, người cứ bẻ xiềng tháo còng, và bị quỷ dữ đem vào nơi đồng vắng. Đức Chúa Jê-sus hỏi người rằng: Mày tên gì? Người thưa rằng: Quân đội; vì nhiều quỷ đã ám vào người. Chúng nó bèn cầu xin Đức Chúa Jê-sus đừng khiến mình xuống vực sâu. Vả, ở đó có một bầy heo đồng đang ăn trên núi. Các quỷ xin Đức Chúa Jê-sus cho chúng nó nhập vào những heo ấy, Ngài bèn cho phép. Vậy, các quỷ ra khỏi người đó, nhập vào bầy heo, bầy heo từ trên vực cao đâm đầu xuống hồ và chết chìm.

Giăng 8:58: Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, trước khi chưa có Áp-ra-ham, đã có ta.

Châm ngôn 8:22: Trong buổi Đức Giê-hô-va khởi cuộc tạo hóa, vào thời thái cổ, trước khi chưa dựng nên muôn vật thì Ngài đã có ta.

Giăng 18:36-37: Đức Chúa Jê-sus đáp lại rằng: Nước của ta chẳng phải thuộc về thế gian này. Ví bằng nước ta thuộc về thế gian này, thì tôi tớ của ta sẽ đánh trận, đặng ta khỏi phải nộp cho dân Giu-đa; nhưng hiện nay nước ta chẳng thuộc về hạ giới. Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì ngươi là vua sao? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Này, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta.

Phi-líp 2:5-11: Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có, Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm giữ; chính Ngài đã tự bỏ mình đi,

lấy hình tôi tớ và trở nên giống như loài người; Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự. Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh, hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jê-sus, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thảy đều quỳ xuống, và mọi lưỡi thảy đều xưng Jê-sus Christ là Chúa, mà tôn vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Khải huyền 19: 9-21: Thiên sứ phán cùng tôi rằng: **Hãy chép: Phước thay cho những kẻ được mời đến dự tiệc cưới Chiên Con!** Người lại tiếp rằng: **Đó là những lời chân thật của Đức Chúa Trời.** Tôi bèn gieo mình xuống dưới chân người đang thờ lạy; song người phán rằng: **Hãy giữ lấy, đừng làm vậy; ta là bạn tôi tớ với người và với anh em người là người cùng giữ lời chứng của Đức Chúa Jê-sus.** Người hãy thờ lạy Đức Chúa Trời. Vì sự làm chứng cho Đức Chúa Jê-sus là đại ý của lời tiên tri. Bấy giờ tôi thấy trời mở ra, và có một con ngựa bạch hiện ra: **Đấng cưỡi ngựa ấy gọi là Đấng Trung Tín Và Chân Thật;** Ngài lấy lễ công bình mà xét đoán và chiến đấu. Mắt Ngài như ngọn lửa; trên đầu có nhiều mào triều thiên, lại có đề một danh, ngoài Ngài ra không ai biết được. Ngài mặc áo nhúng trong huyết, danh Ngài xưng là **Lời Đức Chúa Trời.** Các đạo binh trên trời đều mặc vải gai mịn, trắng và sạch, cưỡi ngựa bạch theo Ngài. Có một lưỡi gươm bén ở miệng Ngài ra, Ngài sẽ lấy nó mà đánh các dân, và cai trị họ bằng một cây gậy sắt. Ngài giày đạp thùng rượu cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời toàn năng. Trên áo tơi và trên đùi Ngài, có đề một danh là **Vua của các vua và Chúa của các chúa.** Tôi thấy một vị thiên sứ đứng trong mặt trời. Người cất tiếng lớn kêu các chim chóc bay giữa không của trời, mà rằng: **Hãy đến, bay hãy nhóm hiệp lại để dự tiệc lớn của Đức Chúa Trời, hãy đến ăn thịt các vua, thịt các tướng, thịt các dũng sỹ, thịt ngựa cùng kẻ cưỡi ngựa, và thịt của mọi người, tự chủ và tôi mọi, nhỏ và lớn.** Tôi lại thấy con thú và các vua thế gian cùng những quân đội mình nhóm lại đang tranh chiến với Đấng cưỡi ngựa, và với đạo binh của Ngài. Nhưng con thú bị bắt và tiên tri giả là kẻ đã làm phép lạ trước mặt con thú, nhờ đó lừa dối những người đã nhận dấu hiệu con thú cùng thờ lạy hình tượng nó, cùng bị bắt với nó nữa; cả hai đều đang sống bị quăng xuống hồ có lửa và diêm cháy bùng bùng. Những kẻ khác đều bị giết bởi lưỡi gươm ra từ miệng Đấng cưỡi ngựa, và hết thảy chim chóc đều được ăn thịt chúng nó no nê.

Chính Lời Đức Chúa Trời sẽ tỏ ra từ trong lòng của những người nào tin đến Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ - Con một Đức Chúa Trời, cho người ấy nhận biết Đức Chúa Trời cùng quyền phép của Ngài, khiến khả năng kính sợ Đức Giê-hô-va trong tâm linh người ấy trở dậy thi hành chức năng mà Đức Chúa Trời đã ban cho nó từ lúc ban đầu trong loài người và chính sự kính sợ Đức Giê-hô-va ở trong người ta khiến người ta cúi xuống, quỳ xuống trước Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ trong sự kính sợ và sự tôn trọng.

Tiếp đến bộ lòng của chiên con trong cửa Lẽ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va. Chữ **bộ lòng** được chép trong Xuất Ê-díp-tô ký đoạn 12 câu 9 đó là chữ **קֶרֶב** - **qereb**, số 7130 ra từ chữ **קָרַב** - **qarab**, số 7126 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **ở giữa, bộ phận bên trong, ở trong thân thể, đang đến gần, sự đến gần, sự tiến vào bên trong, kéo lại gần; đem đến gần, lối vào; sự hiện diện;**

Trong thân thể của bất kỳ động vật nào cũng có các cơ phận cơ bản có chức năng duy trì sự sống cho con vật đó, như bộ máy tiêu hoá, hô hấp, tuần hoàn, bài tiết, tiết niệu... thì đối với con sinh tế của Lẽ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va cũng có các cửa phận như vậy, như bộ lòng, tim, gan, phổi, thận, dạ dày... là những cơ phận nắm giữ các chức năng cung cấp năng lượng cho cả thân thể, như tuần hoàn máu, dưỡng khí, tiêu hoá, bài tiết, tiết niệu....gọi chung là bộ lòng, hay như người ta còn gọi là **“lục phủ, ngũ tạng”** vậy.

Nếu gọi năm sách của Môi-se chép trong Kinh-Thánh là đầu và sách Khải huyền là cuối cùng, hay là đuôi của chiên, thì các sách như Gióp, Thi-Thiên, Châm ngôn, Truyền đạo, Nhã-ca và các sách tiên tri có thể được gọi là bộ lòng vậy, vì nếu người ta không thấu hiểu chức năng của bộ lòng, tức là các phận bên trong của thân thể thì người ấy không thể hiểu được làm thế nào mà thân thể đó sẽ sống được, vì người ta chỉ nhìn thấy các chi, cái đầu, nhịp thở và nhịp tim mà thôi, còn những sự âm thầm làm việc trong thân thể đó thì người ta không thấy được, nhưng lại rất quan trọng, vì các cơ phận đó giúp cho cơ thể sống và hoạt động được.

Cũng một lẽ đó, nếu người tin Chúa mà không có sự hiểu biết về giá trị của các sách bên trong Kinh-Thánh như các sách Sử ký, Các vua, Gióp, Thi-Thiên, Truyền đạo, Nhã-ca cùng các sách tiên tri, thì người ấy không thể hiểu được sự cai trị của Đức Chúa Trời trên muôn vật cũng như sự cai trị của Ngài đối với loài

người, trong các dân nơi thế gian và với những người thuộc về dân sự của Đức Chúa Trời!

Dân Y-sơ-ra-ên đã không coi trọng các sách được coi là **“bộ lòng của con chiên sinh tế”** và trong thời kỳ sau rốt này, rất nhiều hệ phái mang danh là Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ, dù với tên gọi khác nhau nhưng gọi chung là Hội-Thánh Tin-Lành, đã không tôn trọng các sách mà họ gọi là Kinh-Thánh Cựu Ước, mà chỉ chú ý đến các sách phần Tân-Ước mà thôi, chính vì vậy mà những người tin Chúa sinh hoạt trong các Hội-Thánh như vậy sẽ không thể hiểu được ý nghĩa cùng giá trị của Luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người chúng ta qua Môi-se và họ càng không thể hiểu được giá trị của các sách mà người ta gọi là Cựu Ước, vì người ta đã bỏ **cái đầu và bộ lòng** của con sinh của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va.

Đức Chúa Jê-sus đã phán với những người Giu-đa rằng: **“Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Trong luật pháp của các người há chẳng chép rằng: Ta đã phán: Các người là các thần, hay sao? Nếu luật pháp gọi những kẻ được lời Đức Chúa Trời phán đến là các thần, và nếu Kinh Thánh không thể bỏ được, thì ta đây, là Đấng Cha đã biệt ra thánh, và sai xuống thế gian, nói: Ta là Con Đức Chúa Trời, cơ sao các người cáo ta là nói lộng ngôn?”** (Giăng 10:34-36)

Đức Chúa Jê-sus đã phán về Lời Đức Chúa Trời chép trong sách Thi-Thiên đoạn 82 câu 6: **Ta đã nói: Các người là thần, hết thấy đều là con trai của Đấng Chí cao.** Không phải tình cờ mà Chúa Jê-sus phán về câu Kinh-Thánh này, nhưng vì Ngài biết người ta đã và sẽ khinh để các Lời đã chép trong Kinh-Thánh, đối với dân Y-sơ-ra-ên thì người ta chỉ tôn trọng năm sách của Môi-se mà thôi, còn phần nhiều hệ phái được gọi là Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ trong thế gian ngày nay thì chỉ tôn trọng bốn sách mà người ta gọi là Phúc Âm, đó là Ma-thi-ơ, Mác, Lu-ca và Giăng mà thôi, còn các sách khác người ta chỉ tham khảo mà thôi!

Như ở phần trước chúng ta đã đề cập đến tác dụng của các cơ phận cùng cả thân thể của con thú đồng mà người ta sử dụng làm thực phẩm, thì đối với bộ lòng của con chiên con được dùng trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va cũng có **tác dụng** trong thuộc linh như ý nghĩa gốc của chữ **bộ lòng** trong tiếng Hê-bơ-rơ, đó là: **đang đến gần, sự đến gần, sự tiến vào bên trong, kéo lại gần; đem đến gần, lối vào; sự hiện diện;**

Cả Kinh-Thánh đều làm chứng về thân thể trọn vẹn của Đấng Christ và các sách thuộc về phần được coi là **bộ lòng** mà chúng ta vừa nêu trên, tức là các sách từ sách Giô-suê cho đến sách Ma-la-chi, đều tỏ ra quyền phép cai trị thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời đối với dân Y-sơ-ra-ên và với các dân có liên quan đến dân Y-sơ-ra-ên. Đặc biệt là các sách như E-xơ-ra, Nê-hê-mi, Gióp là các lời tri thức về công việc của Đức Thánh-Linh hành động trên các tội tớ của Ngài để gây dựng Hội-Thánh của Đấng Christ trên đất này. Ví dụ như sách E-xơ-ra, nói về công việc xây lại đền thờ cho Đức Giê-hô-va và đó là bóng về công việc gây dựng lại tấm lòng của người tin Chúa cho được nên người mới theo ảnh tượng của Đấng Christ. Sách Nê-hê-mi là bóng về công việc của Đức Thánh-Linh hành động trên các tội tớ của Ngài để phục hồi lại thân thể của người tin Chúa cho được cứu chuộc ra khỏi sự rửa sả của Luật pháp, qua sự cầu thay hiệp với sự tôn cao Luật pháp của Đức Chúa Trời trên cuộc sống của người tin Chúa trong Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ.

Sách Gióp là lời tri thức rất sâu nhiệm nói về kế hoạch cứu chuộc loài người của Đức Giê-hô-va cùng sự tỏ ra những sự hiểu biết hạn chế của những hạng người tin Chúa trước những công việc của Đức Chúa Trời cùng Luật pháp của Ngài và sách Gióp cũng tỏ ra quyền tể trị của Đức Chúa Trời trên muôn vật và trong vũ trụ này cùng những sự bí mật được giấu kín khỏi con mắt của loài người, nhưng sẽ được tỏ ra cho các tội tớ của Đức Thánh-Linh trong trong thời kỳ sau rốt này để gây dựng Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ.

Các sách thuộc về **bộ lòng** này đều dẫn những người tin Chúa lên cao trong sự nhận biết Đức Chúa Jê-sus Christ là Chiên con của Đức Chúa Trời chí cao, là Đấng cứu chuộc, là Vua của các vua, là Chúa của các chúa và sự đến của Nước Đức Chúa Trời, sự hiện diện của Thánh-Linh của Đấng Christ và sự tái lâm của Đức Chúa Jê-sus Christ. (2 Cô-rinh-tô 2:14 & Ê-phê-sô 1:17)

Thông qua các **“chức năng đặc biệt”** thuộc về **bộ lòng của con sinh tế** mà những sự đã được Giê-hô-va Đức Chúa Trời giấu kín trong văn tự đó sẽ được Đức Thánh-Linh tỏ ra cho các thánh đồ của Ngài để gây dựng thân thể của Đấng Christ trong thời kỳ sau rốt này như có chép: **“Ấy bởi điều đó, mà tôi, Phao-lô, vì anh em là người ngoại mà làm kẻ tù của Đức Chúa Jê-sus Christ. Vả, anh em có nghe Đức Chúa Trời ban chức cho tôi, là ân điển mà Ngài vì anh em phó cho tôi, thể nào bởi sự tỏ ra, tôi đã hiểu biết điều mầu nhiệm mà tôi mới bày tỏ cùng anh em mấy lời. Đọc đến thì anh em có thể rõ sự hiểu biết của tôi về lễ**

mẫu nhiệm của Đấng Christ, là lễ mẫu nhiệm trong các đời khác, chưa từng phát lộ cho con cái loài người, mà bây giờ đã được Đức Thánh Linh tỏ ra cho các sứ đồ thánh và tiên tri của Ngài. Lễ mẫu nhiệm đó tức là: Dân ngoại là kẻ đồng kế tự, là các chi của đồng một thể, đều có phần chung với chúng ta về lời hứa đã nhờ Tin Lành mà lập trong Đức Chúa Jêsus Christ; còn tôi đã trở nên kẻ giúp việc Tin Lành ấy cứ sự ban cho của ân điển Đức Chúa Trời, là ân điển đã ban cho tôi bởi công hiệu của quyền phép Ngài. Phải, ân điển đó đã ban cho tôi, là kẻ hèn hơn hết mọi thánh đồ, để rao truyền cho dân ngoại sự giàu có không dò được của Đấng Christ, và soi sáng cho mọi người biết sự phân phát lễ mẫu nhiệm, từ đời thượng cổ đã giấu kín trong Đức Chúa Trời là Đấng dựng nên muôn vật. Ấy vậy, hiện nay sự khôn sáng mọi đường của Đức Chúa Trời cậy Hội thánh mà bày tỏ ra cho những kẻ làm đầu và những kẻ cầm quyền trong các nơi trên trời, theo ý định đời đời của Ngài đã làm xong trong Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta, trong Ngài chúng ta nhờ đức tin đến Ngài mà được tự do đến gần Đức Chúa Trời cách dạn dĩ. Tôi cũng xin anh em chớ nhân sự hoạn nạn tôi chịu vì anh em mà ngã lòng điều đó là điều vinh hiển của anh em vậy. Ấy là vì cơ đó mà tôi quỳ gối trước mặt Cha, bởi Cha mà cả nhà trên trời và dưới đất đều được đặt tên, tôi cầu xin Ngài tùy sự giàu có vinh hiển Ngài khiến anh em được quyền phép bởi Thánh Linh mà nên mạnh mẽ trong lòng; đến nỗi Đấng Christ nhân đức tin mà ngự trong lòng anh em; để anh em khi đã đâm rễ vững nền trong sự yêu thương, được hiệp cùng các thánh đồ mà hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào, và được biết sự yêu thương của Đấng Christ, là sự trởi hơn mọi sự thông biết, hầu cho anh em được đầy dẫy mọi sự dư dật của Đức Chúa Trời. Vả, Đức Chúa Trời, bởi quyền lực cảm động trong chúng ta, có thể làm trởi hơn vô cùng mọi việc chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng, nguyên Ngài được vinh hiển trong Hội thánh, và trong Đức Chúa Jêsus Christ, trải các thời đại, đời đời vô cùng. A-men.” (Ê-phê-sô 3:1-21)

Khi một con thú đồng hay là một con người tiếp nhận thực phẩm cho mình theo bản năng tự nhiên mà Đức Chúa Trời đã ban cho, thì tự bản thân con thú đó, hay là tự người đó không biết được điều gì sẽ xảy ra bên trong bụng mình đối với các thực phẩm mà con thú đó hay là người ta vừa ăn đó, nhưng biết rằng, mình sẽ được no và có sức lực, bởi vì các vật đó là thực phẩm.

Đức Chúa Jêsus Christ đã phán về công việc của Nước Đức Chúa Trời sẽ làm trọn công việc của mình theo ý muốn của Đức Chúa Trời như sau: “**Ngài lại phán rằng: Nước Đức Chúa Trời cũng như một người vãi giống xuống đất; người ngủ hay dậy, đêm và ngày, giống cứ nảy chồi mọc lên, mà người không biết thể nào. Vì đất tự sanh ra hoa lợi: ban đầu là cây, kế đến bông, đoạn bông kết thành hạt. Khi hạt đã chín, người ta liền tra lưỡi hái vào, vì mùa gặt đã đến.**” (Mác 4:26-29)

Khi người tin Chúa công bố Lời Đức Chúa Trời qua môi miệng mình, thì công việc đó được ví như là bánh được nướng trong lò bánh, như thịt chiên con của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va được quay trên lửa, như người gieo giống vậy, chúng ta sẽ không biết những sự sẽ xảy ra sau công việc đó như thế nào, nhưng biết rằng, chính Đức Chúa Trời sẽ làm trọn việc riêng của Ngài, như Ngài đã phán qua tiên tri Ê-sai vậy.

Ê-sai 55:10-13: Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trởi tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai gốc; điều đó sẽ làm cho biết danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tiệt diệt.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:9: Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ⁹Eat^{H398} not of it raw^{H4995}, nor sodden^{H1310} at all with water^{H4325}, but roast^{H6748} with fire^{H784}; his head^{H7218} with his legs^{H3767}, and with the purtenance^{H7130} thereof.

Chữ **nửa chín nửa sống** chép trong câu 9 trên, đó là chữ **נַחַשׁ** - na', số 4995 ra từ chữ **נָחַשׁ** - nuw, số 5106 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **sự cự tuyệt, sự lỗ mãng, cục cằn, khắc nghiệt, gay gắt, sự cản trở, giấu điều bí mật, sự chống lại, sự không thừa nhận, sự bác bỏ, sự ngăn cấm, sự không thích, không muốn.**

Chữ **luộc** chép trong câu 9 trên, đó là chữ בַּשָּׁל - **bashal**, số 1310 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **nấu, luộc, làm cho kích động, làm cho sôi sục lên.**

Chữ **nước** chép trong câu 9 trên, đó là chữ מַיִם - **mayim**, số 4325 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **nước, sự nguy hiểm, sự hiểm nghèo, sự cưỡng bức, bạo lực, sự làm ngược lại; sự tạm thời, sự làm cho khoan khoái;**

Đức Giê-hô-va nghiêm cấm dân Y-sơ-ra-ên không được thịt chưa được chín và Ngài cũng cấm dân Y-sơ-ra-ên không được sử dụng bất kỳ một công cụ nào để nấu hay là để luộc thịt chiên con của Lễ Vượt Qua này và đó là bóng về một mạng lệnh đời đời cho tuyển dân của Ngài, là người ta phải hiểu cho đúng ý nghĩa của Lời của Đức Chúa Trời và người ta phải chú ý nghe, tức mọi người tin Chúa phải giám sát việc người ta công bố Lời Đức Chúa Trời xem có đúng hay không. Những người thi hành chức vụ công bố Lời của Đức Chúa Trời cũng không được phép có thái độ **sự cự tuyệt, sự lỗ mãng, cục cằn, khắc nghiệt, gay gắt, sự cản trở, giấu điều bí mật, sự chống lại, sự không thừa nhận, sự bác bỏ, sự ngăn cấm, sự không thích, không muốn** rao giảng Lời của Đức Chúa Trời.

Người rao giảng Lời của Đức Chúa Trời phải chịu sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh, nghĩa là người ta phải rao giảng theo những sự được tỏ ra bởi Đức Thánh-Linh, vì nhờ quyền phép của Đức Thánh-Linh ban cho mà các tội lỗi của Ngài sẽ nói theo ý Ngài, vì **Chúa cùng làm việc với các môn đồ của Ngài, lấy các phép lạ cặp theo mà làm cho vững Đạo**, đó là nguyên tắc thánh mà người ta không thể bỏ qua.

Trong thời kỳ sau rốt này, có nhiều tổ chức mang danh hệ phái này hệ phái nọ trong hệ thống Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ (theo cách người ta nói), đã vi phạm mạng lệnh của Đức Giê-hô-va về sự người ta ăn thịt nửa sống, nửa chín và luộc trong nước, nghĩa là người ta nhắc lại, nói lại, giảng lại các bài của những người gọi là thầy của họ, là giảng theo chủ đề, theo mục đích của tổ chức của họ chứ không theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Rất nhiều người xưng mình là Cơ-đốc nhân, nhưng lại mở miệng ra nói ghét Hội-Thánh tư gia! Nếu tín đồ đã nói như vậy thì điều đó có nghĩa là những người lãnh đạo của tổ chức người ta gọi là “Hội-Thánh” đó đã giảng Lời Chúa, hay là khiến cho dân sự và chính người giảng đó đã **ăn thịt nửa chín nửa sống và luộc trong nước**, vì họ rao giảng trong sự **sự cự tuyệt, sự lỗ mãng, cục cằn, khắc nghiệt, gay gắt, sự cản trở, giấu điều bí mật, sự chống lại, sự không thừa nhận, sự bác bỏ, sự ngăn cấm, sự không thích, không muốn. Làm cho người ta bị kích động, làm cho sôi sục lên. Trong sự cưỡng bức, bạo lực, sự làm ngược lại;**

Họ đưa ra những bằng chứng giả dối để nguy hiểm những sự sai lầm của họ trước những sự tỏ ra của Đức Thánh-Linh. Người ta chống đối quyền phép của Đức Thánh-Linh và ngăn trở các ân tứ của Đức Thánh-Linh ban cho dân sự Ngài, như nói tiếng lạ, nói tiên tri, làm chứng về các chiêm bao được Chúa cho người ta lên thiên đàng và trở về làm chứng cho Hội-Thánh của Ngài, ân tứ đặt tay chữa lành kẻ bệnh... và đặc biệt là những kẻ đó vu cáo Hội-Thánh tư gia và không công nhận các phép lạ đã và đang xảy ra khắp mọi nơi, khiến cho dân sự của các tổ chức đó cũng tin theo những tín lý dối giả đó mà nói ra trên môi miệng mình, mà người ta không biết rằng, họ đang chống lại công việc của Đức Thánh-Linh vậy.

Người ta không thể lưu giữ ngọn lửa thế nào, thì cũng vậy, người tin Chúa không thể có lửa thuộc linh để nói Lời của Đức Chúa Trời theo ý riêng mình được, nhưng là Thần Lẽ thật sẽ làm công việc này, vì Thần Lẽ thật tức là Thánh-Linh của Đấng Christ, đã đến thế gian để lập Hội-Thánh của Ngài trên Luật pháp thánh khiết và công bình của Ngài, được gọi là trên Vầng Đá của các thời đại và chính Đức Thánh-Linh cai trị Hội-Thánh của Ngài từ ngày Lễ Ngũ-tuần năm 32 A.D. cho đến khi Ngài cất Hội-Thánh thật của Ngài lên không trung để gặp Đức Chúa Jê-sus Christ trong ngày Đức Chúa Jê-sus Christ trở lại để đón Hội-Thánh của Ngài.

Đức Thánh-Linh đang cai trị và Ngài không chép bất kỳ một con người nào khinh để các mạng lệnh của Đức Chúa Trời và Ngài sẽ báo trả người ta như Ngài đã phán với tiên tri Đa-ni-ên.

Đa-ni-ên 12:2-3: Nhiều kẻ ngủ trong bụi đất sẽ thức dậy, kẻ thì để được sự sống đời đời, kẻ thì để chịu sự xấu hổ như nhục đời đời. Những kẻ khôn sáng sẽ được rực rỡ như sự sáng trên vòng khung; và những kẻ dốt đem nhiều người về sự công bình sẽ sáng láng như các ngôi sao đời đời mãi mãi.